

Tuur

Het was ergens in 2003. De avond was lang en goed geweest, de wijn uitstekend, de grappen grof zoals steeds. Toen stond Tuur op en zei: "Mannekes, de volgende keren zal ik er niet bij zijn. Ik heb kanker." En voor we konden reageren was hij al buitengestapt. Een vriendenavond door zijn ziekte laten vergallen, dat kon niet.

Tuur Van Wallendael vocht moedig en zes jaar lang. Een operatie, een stoma, chemotherapie, niets was te veel voor de man die het merg uit het leven wilde zuigen. En hij herstelde, was nog jaren actief als schepen, tot het fatale verdict kwam: de kanker was terug, uitgezaaid naar lever en longen, en niet langer behandelbaar. Tegen de wetenschap dat het zou ophouden kon zelfs zijn levensdrift niet meer op. Dus besloot Tuur tot de enige daad van verzet die hem tegen de dood nog restte: hij zou zelf bepalen waar en wanneer hij uit het leven zou stappen. Een laatste daad van zelfbeschikking, die hij ook aan de wereld wilde vertellen, zo kwaad was hij nog over de manier waarop kardinaal Danneels zich over de zelfgekozen dood van Hugo Claus had uitgelaten. Euthanasie is geen heldendaad, maar gewoon de keuze van een individu over zijn eigen lot, waar geen godsdienst zich mee te moeien heeft.

Tuur wou ook een afscheidsfeest, nog één keer met alle vrienden en bekenden het afscheid meemaken. Omdat hij ook vond dat we moesten leren omgaan met de dood, met het rouwen, en dat er geen reden was om plots het einde van het leven weg te stoppen achter een donkerpurperen gordijn. Er werd veel gehuild die dag, minstens evenveel bij het lachen met de tientallen saillante anekdotes als bij het besef dat het einde naderde. Tuur zei daar dat hij ondanks zijn rijkge vulde leven "not content" was, dat hij had gehoopt er nog meer uit te halen, de levensdriftige tot de laatste snik, ongeveer de enige man die ik ken die absoluut geen vijanden had, ook al kon hij cynisch-brutaal tegen iedereen zijn ongezouten mening zeggen. Maar van Tuur werd dat aanvaard.

Tuur was hondsbrutaal en warm tegelijk, volks als geen ander en ook ongelooflijk erudiet. De laatste weken speelde de dichtregel van Dylan Thomas door zijn hoofd: "Though lovers be lost, love shall not. And death shall have no dominion". De dood heeft het toch gehaald. Maar wel op Tuurs voorwaarden.

Rust zacht, makker.

Yves Desmet
Politiek commentator

19/11/09 07u10